

Arrest

nr. 106 168 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 7 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine te zijn, afkomstig uit de regio Khmelnytsky, Oekraïne.

In september 2010 kwam u op uitnodiging van een nicht die in Geel woont, A.N., naar België. Zij moest bevallen en vroeg u om haar in de periode rond de geboorte bij te staan. Na de geboorte stelden zij en haar man u voor om bij hen te blijven en te helpen in het huishouden.

Na een ruzie op Nieuwjaarsdag werd u door hen op straat gezet. U trok naar Brussel, waar u, na enige tijd bij kennissen te hebben gelogeerd, zelfstandig ging wonen.

In mei-juni 2011 leerde u een man van Oezbeekse origine kennen.

In november 2011 vernam u dat u zwanger was van hem. Uw partner aanvaardde uw beslissing om het kind te houden. Enige tijd later vertelde uw partner dat hij getrouwd was maar dat hij en zij vrouw geen kinderen konden krijgen, iets wat hij tot dan had verzwegen voor u. Hierdoor kregen jullie ruzie. Hij vertelde u later ook nog dat zijn familie een Oezbeekse bruid voor hem aan het zoeken was, waardoor hij niet met u kon trouwen. Jullie relatie verslechterde en ging uiteindelijk stuk.

U beviel van een dochter op 22 juli 2012.

U vertelde enkel uw grootmoeder en tante wie de vader was.

Bij een eventuele terugkeer naar Oekraïne vreest u de reactie van uw verre neef M.N., de broer van A.N.. Hij is een extreem nationalist en zou nooit goedkeuren dat uw kind van gemengd Oekraïens-Oezbeekse origine is. U vreest dat hij zijn afkeer zou uitwerken op uw dochter en haar iets zou aandoen.

Uw grootmoeder had na uw geboorte een nieuwe simkaart gekocht die ze enkel gebruikte om met u en uw tante te bellen.

Twee weken later, begon ze plots telefonisch lastig gevallen te worden. Zij vermoedt dat het M.N. was. Daarnaast zou het, gezien uw persoonlijke situatie als alleenstaande moeder zonder middelen, uiterst moeilijk zijn om u opnieuw in Oekraïne te vestigen.

B. Motivering

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal bij een eventuele terugkeer naar Oekraïne te vrezen voor een, eventuele gewelddadige, reactie tegen uw dochter van een verre neef die er een extreem nationalistisch gedachtengoed op na houdt. Hij zou er niet mee kunnen leven dat uw dochter van gemengd Oekraïens-Oezbeekse origine is. (CGVS d.d.29/01/2013, p.7, 11)

Daarnaast zou u, als alleenstaande moeder zonder middelen, zich zeer moeilijk kunnen vestigen in Oekraïne omwille van de socio-economische omstandigheden in het land. (CGVS, p.12)

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw vrees voor uw neef louter gebaseerd is op vermoedens. U verklaarde dat uw neef u vroeger vertelde over zijn opvattingen en zaken toonde op internet. (CGVS, p.11)

Echter, uit uw verklaringen blijkt vooreerst niet met zekerheid dat hij op de hoogte is van de gemengde origine van uw dochter.

Dit is enkel een veronderstelling van uwentwege, gebaseerd op het feit dat hij dit gemakkelijk te weten kon komen omdat er foto's van u met de vader van uw kind, en van u tijdens de zwangerschap op sociale netwerksites staan. (CGVS, p.10-11)

De twee personen die u vertelde over de vader van uw kind, uw grootmoeder en tante, zouden in geen geval deze informatie verder hebben verspreid. (CGVS, p.11)

Bovendien zou uw kant van de familie in onmin hebben geleefd met deze van M.N., waardoor enkel uw grootmoeder en zijn grootvader nog contact hadden maar de rest van de familie niet meer. (CGVS, p.10)

Daarnaast zijn er geen effectieve aanwijzingen dat M.N. u of uw dochter effectief schade zou willen berokkenen.

Uw vrees is volledig gebaseerd op de contacten die u vroeger met hem had gehad. U kon geen concrete aanwijzingen geven dat hij effectief dergelijke drastische handelingen zou hebben overwogen na de geboorte van uw kind. (CGVS, p.11-12)

U ontkende dat er al bedreigingen geuit waren (CGVS, p.11) en u verklaarde niet te weten of M.N. effectief naar u en uw dochter op zoek is (CGVS, p.13).

U stelde wel dat uw grootmoeder rare telefoontjes kreeg van een onbekende nadat ze een nieuwe simkaart had aangeschaft. Zij vermoedde dat deze van uw neef kwamen. (CGVS, p.10, 13)

Ook hier dient opgemerkt te worden dat het louter een vermoeden is. Uw grootmoeder zou zich niet kunnen inbeelden dat het iemand anders kon zijn. (CGVS, p.13)

Dit is geenszins afdoende om te besluiten dat het hier inderdaad uw neef zou betreffen die haar lastig valt, noch om te besluiten dat er een verband is met u en uw kind. Er zouden immers geen bedreigingen geuit zijn, noch zou er enige referentie gemaakt zijn naar u en uw dochter. (CGVS, p.10, 13)

Bijgevolg dient te worden besloten dat de door u verklaarde vrees geenszins voldoende gebaseerd is op concrete, objectieve elementen.

Zelfs indien uw neef u en uw dochter werkelijk schade zou willen berokkenen en naar u op zoek zou zijn, dient te worden besloten dat u geenszins aannemelijk maakt dat u in Oekraïne niet over een veilig verblijfsalternatief zou kunnen beschikken. Het staat een Oekraïens staatsburger vrij om zich in een woonplaats naar keuze te vestigen.

Zelfs indien uw neef weet dat u afkomstig bent uit de stad Kamenets Podolsky (CGVS, p.12), betekent dit geenszins dat u zich niet elders in Oekraïne veilig zou kunnen vestigen.

Gevraagd hoe uw neef u in Oekraïne zou weten te vinden, stelde u dat de steden klein zijn en dat hij u altijd toevallig op straat zou kunnen tegenkomen. (CGVS, p.12-13)

U bevestigde nadien nogmaals dat het louter toevallig zou zijn als hij u zou vinden. (CGVS, p.13)
Dat een persoon, van wie u bovendien niet met zekerheid weet of hij naar u op zoek is, u louter toevallig in een willekeurige plaats in Oekraïne op straat zou kunnen tegenkomen, is geenszins voldoende om te besluiten dat u niet over een veilig verblijfsalternatief zou kunnen beschikken. Bovendien bevinden zich in Oekraïne meerdere grote steden met enkele honderdduizenden of meer dan een miljoen inwoners. Wat betreft uw verklaring als zou niet geholpen worden door de autoriteiten indien uw neef u werkelijk zou bedreigen (CGVS, p.12, 13), dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt deze aannemelijk te maken.

U haalde één incident uit uw jeugd aan, waarbij de politie u en uw moeder onvoldoende hulp zou hebben geboden toen uw stiefvader dronken en agressief was. De agenten zouden u en uw moeder toen hebben gezegd dat ze geen tijd hadden om dronken mannen tot de orde te roepen. (CGVS, p.13)

De verwijzing naar dit feit kan echter niet volstaan om te besluiten dat de politie in uw geval onwillig zou zijn om u hulp te bieden indien u hierom zou vragen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het hier slechts één feit betreft dat bovendien relatief lang geleden is voorgevallen, hetgeen onvoldoende is om te kunnen concluderen dat de houding van de politie heden in Oekraïne gelijkaardig zou zijn.

Bovendien dient te worden besloten dat u fysiek geweld van een persoon vreest die geen naast familie- of gezinslid is en er bovendien een extreem nationalistisch gedachtegoed op nahoudt. Gevraagd of uw overtuiging nog op andere zaken gebaseerd is, stelde u enkel dat u naar tv kijkt en het nieuws volgt.

Het enige concrete voorbeeld dat u evenwel aanhaalde, is dat president Yanukovich vroeger drie keer veroordeeld zou zijn. (CGVS, p.13-14) Echter, hieruit kan bezwaarlijk besloten worden dat de politie u in uw geval onwillig zou zijn om u te helpen.

Bijgevolg kan niet besloten worden dat u niet zou kunnen rekenen op bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst.

Ten slotte haalde u aan dat het voor u zeer moeilijk zou zijn om zich in Oekraïne te vestigen, aangezien huisvesting in het land zeer duur is, werk vinden dat voldoende betaald wordt zeer moeilijk is, en dat ook kinderopvang vinden zeer moeilijk is. (CGVS, p.12)

Uit uw verklaringen ter zake blijkt dat u hiermee de algemene socio-economische situatie in Oekraïne beschrijft. U gaf zelf aan dat de door u geschetste situatie voor zeer veel inwoners geldt. (CGVS, p.14-15)

Op basis van uw verklaringen kan niet besloten worden dat u intentioneel gevisieerd zou worden bij het zoeken van huisvesting en/of werk.

Hierbij kan bovendien opgemerkt te worden dat u voor uw vertrek uit Oekraïne in 2010 een beroepsdiploma hebt gehaald en gewerkt hebt. (CGVS, p.4)

Een moeilijke algemene socio-economische toestand in het land van herkomst is onvoldoende om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw internationaal paspoort, intern paspoort, attest van burgerlijke staat en attest van de belastingen bevatten enkel gegevens betreffende uw persoon dewelke niet door mij in twijfel getrokken worden.

Het attest van de geboorte van uw dochter toont uw familieband met haar aan. Dit document bevat echter geen gegevens betreffende de vader. Evenmin bevat dit document informatie met betrekking tot uw vrees voor uw neef. Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als een objectief stavingstuk van uw asielrelaas.

De vragenlijst die u hebt gekregen van de Oekraïense ambassade in België dient enkel voor het bekomen van een Oekraïense geboorteakte voor uw dochter. (CGVS, p.4)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 7 maart 2013 een schending aan van de artikelen 48 tot en met 48/5, 51/4 § 3, 52 § 2, 57/6 2de lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster vat aan met een theoretische uiteenzetting over de bewijslast en verwijst hiervoor naar UNHCR, naar rechtsleer en naar een rapport van de Canadese “Immigration and Refugee Board” van januari 2004.

Zij besluit dat de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 4) *“in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig, en bijgevolg haar asielaanvraag ongegrond, zouden zijn”*. Zij stelt dat haar het voordeel van de twijfel had moeten worden toegekend.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeksters vrees voor haar neef M.N. louter gebaseerd is op vermoedens, antwoordt verzoekster dat er op sociale netwerksites foto's van haar met haar ex-partner en kind staan; zij vindt het (zie p. 4) *“niet ondenkbaar dat haar neef M.N. bij het zoeken naar familieleden op sociale netwerksite's deze foto's en andere informatie te zien heeft gekregen”*. Zij wijst er tevens op (zie p. 4) *dat haar grootmoeder rare telefoontjes van een onbekende heeft gekregen en zij zich niet kan inbeelden dat het iemand anders dan M.N. kan zijn”*. Zij benadrukt dat ze ervan overtuigd is dat haar neef (zie p. 4) *“weldegelijk tot agressief gedrag in staat is en er een extreem nationalistisch gedachtegoed op nahoudt”*.

Zij stelt in haar land van herkomst niet over een veilig verblijfsalternatief te beschikken; zij wijst erop (zie p. 5) *“dat de steden in Oekraïne klein zijn en de kans groot is dat zij haar neef zou kunnen tegenkomen”*, gezien het nieuws dat zij terug is in haar herkomstland *“zich door de heersende mentaliteit snel (zou) verspreiden in de steden”*. Zij laat gelden dat sociale controle in Oekraïense steden doodnormaal is en dat families elkaar kennen.

Verzoekster benadrukt (zie p. 5) *“dat zij negatieve ervaringen heeft met de Oekraïense autoriteiten”*, wat volgens haar *“een persoonlijke ervaring (is) die de heersende sfeer perfect vertegenwoordigt”*. Zij wijst op recente rapporten die het slecht functioneren van de politie aldaar beschrijven en acht het (zie p. 5) *“kort door de bocht te besluiten dat er zich geen problemen voordoen in Oekraïne wat betreft het optreden van de politie”*.

Zij hekelt de vooringenomenheid van de commissaris-generaal en het feit dat zij wordt beschouwd als leugenaar.

Zij benadrukt verder dat het voor haar heel moeilijk is om zich opnieuw te vestigen in Oekraïne, (zie p. 5) *“daar de kosten voor huisvesting er hoog oplopen en de socio-economische situatie er erbarmelijk is”* en *“het merendeel van de lokale bevolking arm (is) en hun toestand uitzichtloos (is)”*.

Verzoekster geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over de genoemde beginselen, over tegenstrijdigheden in verklaringen en over de bewijslast.

Zij laat gelden dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom haar de subsidiaire bescherming geweigerd wordt; zij is van oordeel dat (zie p. 7) *“het louter verwijzen naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut daartoe niet (volstaat)”*

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan de door verzoekster voorgehouden gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de vrees van verzoekster voor haar neef louter gebaseerd is op vermoedens.

Zo blijkt uit haar verklaringen dat zij niet met zekerheid weet dat haar neef op de hoogte is van de gemengde origine van haar dochter (zie het gehoorverslag van 29 januari 2013, p. 10-11).

De stelling van verzoekster in haar verzoekschrift dat er op sociale netwerksites foto's van haar met haar ex-partner en kind staan en dat het *"niet ondenkbaar (is) dat haar neef M.N. bij het zoeken naar familieleden op sociale netwerksite's deze foto's en andere informatie te zien heeft gekregen"* bevestigt slechts dat verzoekster niet met zekerheid weet dat haar neef kennis heeft van de gemengde origine van haar dochter.

Daarnaast zijn er geen effectieve aanwijzingen dat de neef, M.N., indien hij al op de hoogte zou zijn van de gemengde origine van de dochter, verzoekster of haar dochter effectief schade zou willen berokkenen. Haar vrees is immers slechts gebaseerd op de contacten die zij vroeger met hem heeft gehad; zij kan geen concrete aanwijzingen geven dat hij effectief dergelijke drastische handelingen heeft overwogen na de geboorte van haar kind (zie het verhoorverslag, p. 11-12).

Verzoeksters verklaring in haar verzoekschrift dat zij ervan overtuigd is dat haar neef *"weldegelijk tot agressief gedrag in staat is en er een extreem nationalistisch gedachtegoed op nahoudt"*, doet hieraan geen afbreuk.

Bovendien ontkende verzoekster dat er al bedreigingen geuit waren (zie het verhoorverslag, p. 11) en verklaarde zij niet te weten of M.N. effectief op zoek is naar haar en haar dochter (zie het verhoorverslag, p. 13).

Wat betreft de "rare telefoontjes die verzoeksters grootmoeder kreeg van een onbekende nadat zij een nieuwe sim-kaart had aangeschaft, blijkt dat zij slechts vermoedde dat deze van haar neef kwamen (zie het verhoorverslag, p. 10, 13).

De bewering van verzoekster in haar verzoekschrift *"dat haar grootmoeder rare telefoontjes van een onbekende heeft gekregen en zij zich niet kan inbeelden dat het iemand anders dan M.N. kan zijn"*, maakt niet aannemelijk dat de telefoontjes van haar neef kwamen, noch dat er een verband is met

verzoekster en haar kind, gezien bij deze telefoontjes geen bedreigingen werden geuit en geen verband werd gelegd naar verzoekster en haar dochter (zie het verhoorverslag, p. 10, 13).

Zelfs indien verzoekster aannemelijk zou kunnen maken dat haar neef werkelijk schade zou willen berokkenen aan verzoekster of haar dochter en naar haar op zoek zou zijn, dient te worden besloten dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij (i) in Oekraïne niet over een veilig verblijfsalternatief zou kunnen beschikken; (ii) niet geholpen zou worden door de autoriteiten indien haar neef haar werkelijk zou bedreigen (zie het verhoorverslag, p. 12, 13).

De Raad merkt op dat blijkt dat het een Oekraïens staatsburger vrijstaat om zich in een woonplaats naar keuze te vestigen. Zelfs indien haar neef weet dat verzoekster afkomstig is uit de stad Kamenets Podolsky (zie het verhoorverslag, p. 12), betekent dit geenszins dat zij zich niet elders in Oekraïne veilig zou kunnen vestigen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden *“dat de steden in Oekraïne klein zijn en de kans groot is dat zij haar neef zou kunnen tegenkomen”*, gezien het nieuws dat zij terug is in haar herkomstland *“zich door de heersende mentaliteit snel (zou) verspreiden in de steden”*, gezien sociale controle in Oekraïense steden doodnormaal is en gezien families elkaar kennen, stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat haar neef haar altijd *“toevallig”* op straat zou kunnen tegenkomen (zie het verhoorverslag, p. 12-13) en dat het dus louter toeval zou zijn als hij haar zou vinden.

De Raad wijst erop dat om als vluchteling te worden erkend, er onder meer vereist wordt dat men de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil inroepen.

Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kunnen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus dan ook geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht in niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten.

Dat haar neef, van wie verzoekster niet eens met zekerheid weet of hij naar haar op zoek is, haar louter toevallig in een willekeurige plaats in Oekraïne op straat zou kunnen tegenkomen, is niet voldoende om te besluiten dat verzoekster niet over een veilig verblijfsalternatief zou kunnen beschikken, temeer gezien het algemeen bekend is dat zich in Oekraïne meerdere grote steden bevinden met enkele honderdduizenden of meer dan een miljoen inwoners.

In casu wordt dan ook vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk kan maken waarom zij, om aan de eventuele problemen met haar neef te ontkomen, haar leven niet in een ander deel van Oekraïne zou kunnen verder zetten.

Bovendien maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat zij niet geholpen zou worden door de autoriteiten indien haar neef haar werkelijk zou bedreigen (zie het verhoorverslag, p. 12, 13).

Verzoekster verwijst immers naar een incident uit haar jeugd, waarbij de politie haar en haar moeder onvoldoende hulp zou hebben geboden toen haar stiefvader dronken en agressief was, wat echter niet kan volstaan om te besluiten dat de politie in huidig geval onwillig zou zijn om haar hulp te bieden indien zij hierom zou vragen, gezien het slechts één feit betreft van relatief lang geleden en gezien verzoekster fysiek geweld van een persoon vreest die geen naaste familie- of gezinslid is en er bovendien een extreem nationalistisch gedachtegoed op nahoudt.

Verzoeksters andere voorbeeld, zijnde het feit dat president Yanukovich vroeger drie keer veroordeeld is (zie het verhoorverslag, p. 13-14), toont evenmin aan dat de politie onwillig zou zijn om haar te helpen in haar geval.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat haar negatieve ervaring *“een persoonlijke ervaring (is) die de heersende sfeer perfect vertegenwoordigt”* en wijst op recente rapporten die het slecht functioneren van de politie in haar land aldaar beschrijven, stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot het uiten van blote beweringen, gezien zij nalaat enig rapport voor te leggen waaruit dit zou blijken.

Bijgevolg kan niet besloten worden dat verzoekster niet zou kunnen rekenen op bescherming door de autoriteiten haar uw land van herkomst.

Waar verzoekster tijdens haar verhoor de algemene socio-economische situatie in Oekraïne beschrijft (zie het verhoorverslag, p. 12, 14-15) en in haar verzoekschrift aanvoert dat *“de kosten voor huisvesting er hoog oplopen en de socio-economische situatie er erbarmelijk is”* en *“het merendeel van de lokale bevolking arm (is) en hun toestand uitzichtloos (is)”*, wijst de Raad erop dat een moeilijke algemene socio-economische toestand in het land van herkomst onvoldoende is om te kunnen spreken van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Er kan immers niet worden besloten dat verzoekster intentioneel gevisieerd zou worden bij het zoeken van huisvesting en/of werk, temeer gezien zij vóór haar vertrek uit Oekraïne in 2010 een beroepsdiploma heeft gehaald en gewerkt heeft (zie het verhoorverslag, p. 4).

Er zijn derhalve geen redenen voorhanden om van verzoekster de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, te erkennen.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekster brengt geen elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE